

Bethlen 1922-es kampánya a külpolitikai kérdésekről

Sipos József*

* Szegedi Tudományegyetem

Kulcsszavak

Bethlen István
genovai konferencia
külpolitika
választások
miniszterelnök

István Bethlen
Genoa Conference
foreign policy
elections
Prime Minister

Absztrakt

Bethlen István 1922-es kampánya komoly külpolitikai kérdéseket is érintett: a miniszterelnök maga is részt vett a genovai nemzetközi konferencián 1922. április 8-21. között, majd hazatérése után a választási kampányába is beemelte Magyarország külpolitikai helyzetének, lehetőségeinek kérdéskörét. Április 26-án sajtótájékoztatót tartott, melynek középpontjában a genovai konferencia állt, majd Egerben, valamint Hajdú és Bihar megyében tartott beszédeket. Az aktuális külpolitikai kérdések mellett ezen beszédeknek a bemutatása, elemzése a tanulmány célja.

Bethlen István 1922-es kampányának külpolitikai kérdéseivel ezeddig nem foglalkozott a szakirodalom (Romsics 1991: 147; Ormos-Majoros 1998: 302-306; Seres 2001: 397-441; Gulyás 2012: 124), pedig közzismert, hogy gróf Bethlen István miniszterelnök 1922. április 8-21. között maga is ott volt a genovai nemzetközi konferencián, majd onnan a választási kampány irányítására hivatkozva tért vissza az országba. A magyar kormánydelegáció genovai konferencián történő tárgyalásainak áttekintése és értékelése nem e tanulmány feladata, valamint a konferenciáról szóló sajtóértesülések elemzését sem vállalhatjuk. Azok lényege az volt, hogy a liberális lapok – mint például a *Világ* – általában kritikusan vizsgálták a magyar kormányküldöttség munkáját és kevesellték az elért eredményeket. Ezzel szemben a kormánytámogató lapok – mint például a *Szózat* – dicsérték a delegáció eredményeit. Különösen Bethlen diplomáciai ügyességét.

Bethlen az 1922. április 23-i minisztertanácsot tájékoztatta a konferencián addig történekről (ennek elemzését sem tartjuk feladatunknak, mert azt a miniszterelnök nem a választópolgároknak szánta), április 26-án pedig sajtótájékoztatót tartott. Erre elsősorban a liberális lapokban addig megjelent kritikák ellensúlyozása miatt volt szükség, másodsorban pedig a genovai konferencián elért magyar eredményeket is a választási kampány szolgálatába kívánta állítani. A miniszterelnök elmondta, hogy a konferencián az I. sz. bizottság lényegében a politikai bizottság lett, bár nem nevezték annak. Volt még pénzügyi, gazdasági és kereskedelmi bizottság is. A pénzügyi bizottság a valuta- és hitelkérdésekkel foglalkozott, de került a jóvátétel kérdését. Bethlen szerint annak megtárgyalása és csökkentése nélkül nem lehet a helyzeten javítani. Eredménynek nevezte azt, hogy az angol szakértői anyagban már benne volt: az „egyes államok kötelezettségei lehetőleg egyensúlyba hozandók a fizetési képességeivel” (*Szózat* 1922a: 1). Ezért a magyar delegáció csatlakozott az angol javaslatához.

A gazdasági bizottságban a magyar delegáció két témát szorgalmazott: az egyik a „portorosei egyezmény ratifikálása, a másik egy preferens vám megalkotása Közép-Európában” (*Szózat* 1922a: 1). Ennek megvitatására a magyarok javasolták, hozzanak létre egy albizottságot, hogy az „utódállamok gazdasági viszonyait [...] egymás között megbeszéljék” (*Szózat* 1922a: 1). Ezzel azt is dokumentálták, hogy Magyarország a szomszéd országokkal való gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok kiszélesítésében érdekelt. Ezt a javaslatot azonban a

kisantant képviselői nem fogadták el. Sőt, a franciák lényegében ahhoz hasonló javaslatát is elutasították.

Bethlen szerint mivel a konferencia első ülésén a francia delegáció elutasította az oroszok leszerelési javaslatát, ezért ők azt már nem tartották helyénvalónak újból felvetni. A miniszterelnök ismertette a magyar delegáció tevékenységét is az utódállamokba került magyar kisebbségek védelme érdekében. Reményét fejezte ki, hogy e javaslataik támogatást kapnak. Elmondta, hogy a német-orosz szerződés nyilvánosságra hozatala a konferencián „nagy meglepetést okozott”. Szerinte, ha Szovjet-Oroszországban a „jelenlegi rezsimben bizonyos jobbra fordulás bekövetkezik” (*Szózat* 1922a: 1), akkor Németország jelentős szerepet kaphat Oroszország újjáépítésében. Valószínűsítette, hogy ebben a folyamatban az antanthatalmak is részt fognak venni. Ha ez megtörténik, akkor majd Magyarország is ilyen kapcsolatokat létesít Szovjet-Oroszországgal. Bethlen „teljesen légből kapott” koholmánynak nevezte az a hírt, hogy „Magyarország hasonló szerződést kötött az orosz delegátussal, mint Németország” (*Szózat* 1922a: 2). Ehhez hozzátette: „a magyar delegáció sem nem tárgyalta, sem nem óhajtott tárgyalni az oroszokkal (*Szózat* 1922a: 2),” hanem passzívan várja az ügy kibontakozását. Tudjuk, hogy a miniszterelnök utolsó kijelentése nem volt igaz, mert a magyarok tárgyaltak a szovjet-orosz delegációval. Ezt a kérdést azonban itt, most nem részletezhetjük (Seres 2001: 397-441).

Bethlen jogosan állította, hogy a jóvátétel fizetésének kérdése a konferencián hátérbe szorult. Ennek ellenére remélte, hogy a konferencián a pénzügyi, a gazdasági és a kereskedelemügyi területeken „praktikus határozatokat fognak hozni” (*Szózat* 1922a: 2). Azt azonban nem szabad várni, hogy „azok a bajok, amelyek a pénzügyi és gazdasági téren az ország újjáépítésének útjában állnak, megszűnjenek” (*Szózat* 1922a: 2). Véleménye szerint mivel a jóvátétel kérdéséről nem lehetett érdemben beszélni, ezért a „pénzügyi helyzet szanálásának gyökeréig” nem jutottak el. Ezért jogosan állította: „be fog bizonyosodni, hogy addig Európa közgazdasági rekonstrukciójáról komolyan beszélni sem lehet, és eredményeket sem lehet elérni, amíg ehhez a kérdéshez komolyan hozzá nem nyúlnak” (*Szózat* 1922a: 2). Tehát e kérdésekről a miniszterelnöknek reális véleménye volt.

A konferencia nagy eredményének tartotta, hogy a győztesek végre zöld asztal mellé leültek a legyőzöttekkel és szabadon beszélgettek sok kérdésről. Ennek keretében a legyőzött Magyarországnak is alkalmá volt felvenni a párbeszédet a győztes államokkal és a többi európai állammal. Ez – szerinte – „az európai politikai atmoszférának a lényeges enyhülését mutatja. A győzők diktátuma helyett és helyébe apránként mégiscsak a kölcsönös megértés fog lépni és kell is hogy lépjen” (*Szózat* 1922a: 2). Ezt előrelépésnek nevezte, de itt is hangsúlyozta, hogy „Magyarországnak és a legyőzött államoknak összes bajai egy csapásra orvosoltatni nem fognak” (*Szózat* 1922a: 2). Ennek ellenére Bethlen a konferencián történeteket a lélektani és a „politikai atmoszféra terén” (*Szózat* 1922a: 2) lényeges haladásnak tekintette.

A miniszterelnök elmondta: a konferencia módot nyújtott arra, hogy a magyar delegáció tájékoztassa az európai államok vezetőit az ország bajairól. E megbeszéléseken „sok félreértést, sok Magyarország ellen irányított propagandát, elterjedt balvéleményt” (*Szózat* 1922a: 2) el lehetett oszlatni. Egyik-másik kérdésben fölvilágosításokat tudtak adni, és ez által a jobb megértést elő lehetett készíteni. Ez elsősorban a nagyhatalmakra vonatkozott – mondta. Ugyanakkor felvették a személyes kapcsolatot a szomszédos országok vezetőivel: a román miniszterelnökkel, Benes csehszlovák miniszterelnökkel és külügyminiszterrel, valamint Ausztria vezetőivel is.

E tárgyalások eredményeként Bethlen bejelentette: a genovai konferencia után megkezdik Romániával a kereskedelmi tárgyalásokat, először egy kompenzációs, aztán egy kereskedelmi szerződés megkötésében egyeznek majd meg. Benessel megállapodtak, hogy az elmúlt évben félbe maradt marienbadeni és prágai tárgyalásokat folytatják. Azokon a kereskedelmi szerződés és a forgalmi egyezmény megkötésén túl a kisebbségi kérdésekre is visszatérnek. Ausztriával pedig az a megállapodás született, hogy a szakértők már Genovában elkezdik a tárgyalásokat. A fennmaradó nézetkülönbségeket pedig a konferencia után vagy Budapesten, vagy Bécsben, a kormányelnökök közvetítésével igyekeznek majd megoldani.

A miniszterelnök azt is elmondta, hogy a nagyhatalmak képviselőit tájékoztatta az élőállat-jóvátétel problémáiról is és ebben a kérdésben „meggondolásra készítette a hatalmakat” (*Szózat* 1922a: 2). Végül megemlítette, hogy Genovában igyekezett az utódállamok pénzügyi támogatását megszerezni a Zita királyné és gyermekei eltartása érdekében. E kérdés érdemi részéről azonban egyelőre bővebb nyilatkozatot nem tehetett.

Arra az újságírói kérdésre, hogy miért nem kezdi el az ország a gazdasági tárgyalásokat Jugoszláviával is. A miniszterelnök azt válaszolta, hogy ezt az egyeztetést Magyarország már korábban kezdeményezte: ha erre Jugoszlávia részéről készség mutatkozik, a magyar diplomácia nyitott lesz minderre. Arra a kérdésre pedig, hogy a konferencián felmerült-e a külföldi kölcsön felvétele, azt mondta, hogy erről Genovában nem folytat tárgyalások. A konferencia még nem jutott el e kérdés felvetéséig, ezért ez nem aktuális (*Szózat* 1922a).

Megállapíthatjuk, hogy Bethlen reálisan értékelte a genovai konferencián addig történeteket: az ott szerzett tapasztalatai bizonyos optimizmussal töltötték el. Az illúzióktól azonban óvta az ország népét. Igaz, a magyar delegáció által elért eredményeket próbálta többnek feltüntetni, mint amilyenek voltak – erre a választási kampányban szüksége volt neki és kormánynak is. Ezért nem csoda, hogy a liberális újságok – a *Világ*, *Az Est*, *Az Újság* – továbbra is kritikusan írtak a genovai konferencián részt vevő magyar delegáció munkájáról. A liberális politikusok közül pedig volt, aki gróf Bánffy Miklós külügyminiszter diplomáciai képességeit kritizálta (*Világ* 1922). Ezért Bethlen e sajtótájékoztató után is szükségesnek látta, hogy kifejtse az Egységes Párt és a kormány külpolitikáját a választási kampányában.

A Genovából hazatért Bethlen első kampányútja 1922. április 30-án Egerbe vezetett. Ott a Heves megyei Egységes Párt gyűlésén fejtette ki véleményét a kül- és belpolitikai kérdésekről. A pártprogram céljai között első helyen említette, hogy „más nemzetekkel szemben külpolitikai téren biztosítani kell magunknak nemzeti függetlenségünket” (*Szózat* 1922b: 2). Állította, hogy 1918 novemberében nemzeti függetlenségünket véletlenül nyertük el, de azt „fömládozni többé semmi körülmények között nem vagyunk hajlandók” (*Szózat* 1922b: 2). Kijelentette: újabban az európai politikában olyan jelek mutatkoznak, mintha egy „Duna-konföderációt akarnának létesíteni. Mi ebben a konföderációban nem vehetünk részt, ilyenbe belépni nem szándékozunk” (*Szózat* 1922b: 2). Mi – mondta – „erős, egységes, nagy Magyarországot” (*Szózat* 1922b: 2) akarunk. „Nem akarunk föderatív, régi monarchiát sem”, mert az olyan „közjogi kapcsolatokat létesítene, amelyek nemzeti függetlenségünk rovására lennének” (*Szózat* 1922b: 2). Ehhez hozzátette: azért sem kell nekünk ilyen föderáció, mert „egy újabb föderációban a szláv népek vezetnének” (*Szózat* 1922b: 2).

Az Egységes Párt másik külpolitikai célját a miniszterelnök így fogalmazta meg: békés eszközökkel elérni, hogy a „magyar nemzet újból egyenlőséggel bírjon a többi nemzetekkel szemben” (*Szózat* 1922b: 2), amelyek nemzeti függetlenségünk rovására lennének. A wilsoni elvekről azt mondta: az 1918-ban az „igazságot, egyenlőséget és jogot hirdetett a népek között” (*Szózat* 1922b: 2). Azóta megtapasztaltuk: „nincs igazság, nincs egyenlőség és nincs igazi jog az európai népek között, csak győzők vannak s legyőzöttek. (Úgy van! Úgy van!) Csak a győzők oldalán van minden jog” (*Szózat* 1922b: 2). Ennek következtében „beavatkoznak belső ügyeinkbe” (*Szózat* 1922b: 2). Ezt a „nemzetet leszerelték, fegyverétől megfosztották: szomszédaink ellenben minden korlát nélkül fegyverkeznek és fenyegetnek bennünket” – mondta (*Szózat* 1922b: 2). Ezért mi tehát „külpolitikánkban arra törekszünk, hogy egyenlőségünket újból kivívjuk, [...] hogy [...] szomszédainkat is fegyverezzék le, (Éljenzés!) mert amíg ez meg nem történik, addig folyamatosan beavatkoznak Közép-Európa népeinek politikájába azok, akik föl vannak fegyverezve” (*Szózat* 1922b: 2). Itt elsősorban a kisantra gondolt: a Szerb-Horvát-Szlavón Királyságra, Romániára és Csehszlovákiára.

A kereskedelempolitika területén sincs egyenlőség, – mondta a miniszterelnök. „Beavatkoznak pénzügyeinkbe, és amit a magyar nép verejtékkel szerzett, reparáció címén akarják elvenni tőlünk. A békeszerződést kénytelenek voltunk aláírni, ez azonban nem jelentheti azt, hogy a magyar nemzet késő generációi örökös szolgátságban sínylődjének. (Tetszés.)” (*Szózat* 1922b: 2).

Bethlen e választási beszéde harciasabb volt, mint az április 26-i sajtótájékoztatója. Ez összefüggésben lehetett a genovai tárgyalásokon történetekkel. A külpolitikai erőviszonyok elismerésén, de a nemzeti önértzet alapján álló fejtegetéseit hallgatósága helyesléssel fogadta. E gondolatai azért is fontosak, mert ezeket a szakirodalom még nem ismertette.

A miniszterelnök következő kampánykörútja 1922. május 7-én Hajdú és Bihar megyékben zajlott. Ide elkísérte Nagyatádi Szabó István és Gömbös Gyula is. Az előbbi az Egységes Párt elnöke volt, Gömbös pedig a párt ügyvezető elnökeként a párt választási kampányát irányította. A Kismarján és Derecskén elmondott programbeszédük után a tiszántúli kampánykörút következő állomását Debrecen jelentette. Itt a Bika Szálló nagytermében tartották meg a megyei Egységes Párt gyűlését. E beszédében Bethlen elsősorban külpolitikai kérdésekkel foglalkozott: „minden külpolitikának az a célja – mondta –, hogy a nemzet ellenfeleivel barátságos

szerezések kötésével és más eszközökkel biztosítsa a nemzet életét” (*Szózat* 1922c: 1). Ennek azonban feltételei vannak: a nemzetnek megfelelő szuverenitása és egyenjogúsága legyen a többi nemzethez hasonlóan, hogy rendezett társadalmi és állami étellel bírjon, tekintélye pedig megfelelő gazdasági és kulturális erőkon alapuljon. Fontosnak tartotta, hogy semmi olyan ne történjen az országban, ami külpolitikánknak árt. „Eredményes külpolitikát addig nem lehet folytatni – mondta –, amíg a mai pártpolitikai viszonyok fennállnak” (*Szózat* 1922c: 1). Ezzel arra célzott, hogy a kormány csak akkor tud eredményes külpolitikát folytatni, ha mögötte egy nagy és egységes párt sorakozik fel. Joggal állította: a második királypucss külpolitikánk esélyeit rontotta le, és alkalmat adott a beavatkozási politikára. Rámutatott: „ez az ellentét ma is fönáll, ék ez a nemzet testében, és amíg ez benne lesz, alig leszünk képesek a beavatkozási politikát elkerülni” (*Szózat* 1922c: 2). Ez a kritika a legitimistáknak szólt, elsősorban az Andrassy-Friedrich-párt választási kampányban is kifejtett politikájának.

Ezután szólt az „októbristák és szövetségeseik” – akiken a liberális és a demokrata ellenzéket értette – azon vádjáról, hogy a kormány „a rendet nem meri, vagy nem akarja fönntartani. Pedig ennek épp az ellenkezője áll” (*Szózat* 1922c: 2). A háború és a forradalmak után még Európában sem lehetett a rendet rövid idő alatt helyreállítani. „Nálunk is vannak sajnálatos események, amelyek el kell, hogy múljanak és el fognak múlni, mert azon vagyunk, hogy megszűnjenek. (Éljenzés.) Ez azonban nem ad senkinek jogot, hogy rágalmazza és támadja a magyar kormányt, hogy a külföldön Magyarország hírnevét megrontsa, és külpolitikánk esélyeit megsemmisítse. (Úgy van! Taps.) Ilyen körülmények között nehéz külpolitikai téren valami eredményt elérni” (*Szózat* 1922c: 2).

Ezután vázolta kormánya külpolitikai programját: „Külpolitikánk célja ma egyéb nem lehet, mint az, hogy helyreállítsuk a magyar nemzet szuverenitását, a magyar nemzet egyenjogúságát más nemzetekkel és lerázzuk magunkról a beavatkozás politikáját. (Úgy van! Úgy van! Zajos helyeslés.) De ezt csak úgy érhetjük el, ha harmóniában maradunk azokkal a törekvésekkel, amelyek Európában a békét akarják megteremteni, harmóniában kell maradnunk az európai irányzatokkal. Nem vagyunk szigeten élő nemzet, hanem egy nagy népcsalád tagja, amelynek egységes a civilizációja, mely egységes kulturális, állami és társadalmi berendezkedésen alapul. Ilyen körülmények között nem izolálhatjuk magunkat. Hogy megint hasonlattal éljek, mikor nemzetközi társaságban vagyunk, nem járhatunk fehér kamásliban, vagy vörös frakkban, de nem járhatunk vitézkötésben sem, hanem úgy kell viselkedni, ahogy a többi nemzet és együtt kell velük tartanunk azokban a törekvésekben, amelyek az emberiség haladását jelentik. (Úgy van! Úgy van!) Minden népnek megvan a joga az érvényesülésre, de az érvényesülés joga és lehetősége csak addig áll fenn, amíg harmóniában van az emberiség haladásával. [...] Harmóniában kell eljárni a többi néppel, mert ez az egyedüli jövőnk” – fejezte be ezt a fontos és progresszív gondolatmenetet Bethlen István (*Szózat* 1922c: 2).

Beszéde további részében a békeszerződések megkötése után kialakult európai helyzettel foglalkozott: úgy látta, azóta vannak győző és legyőzött, kiuzsorázó és kiuzsorázott nemzetek. Ennek ellenére azzal nyugtatta hallgatóságát, hogy a győztesek velünk is tárgyalni fognak, mert „Európának ezen a pontján a békének minélkülünk nincs értéke” (*Szózat* 1922c: 2). Mert ez a „megcsonkított Magyarország gravitációs központja egy sokkal nagyobb területnek és ennek a gravitációnak erejét semmiféle eszközzel nem lehet meghamisítani” (*Szózat* 1922c: 2).

A miniszterelnök hangsúlyozta: „ha én türelemre intek, ez nem jelenti azt, hogy én a meghunyászkodás politikáját hirdetem” (*Szózat* 1922c: 2). De „amikor új Európa van kialakulóban, és új békefeltételekről tárgyalnak, ne járjunk kézigránatokkal, mert lerontjuk saját politikánk minden sanszát” (*Szózat* 1922c: 2). Vagyis az adott nemzetközi helyzet elfogadását szorgalmazta, mert a genovai konferencia tapasztalatai alapján új békefeltételekben reménykedett.

Ezután kifejtette: a magyar külpolitikának négy olyan közvetlen célja van, amelyek beilleszkednek a genovai tárgyalásokon körvonalazódó új békepolitikába: „az első a gazdasági egyenjogúság helyreállítása az egész vonalon és a gazdasági érintkezés felvétele a szomszédos államokkal. A második a reparációs kérdés elodázása. Magyarország reparációt fizetni nem képes. (Élénk helyeslés.) A harmadik a magyar kisebbségek megvédése azokon a területeken, amelyeket elszakítottak tőlünk. A negyedik a beavatkozási politika megszüntetése azáltal, hogy csatlakozunk ahhoz a politikai irányhoz, amely Európa lefegyverzését írta zászlajára” (*Szózat* 1922c: 2).

E közvetlen célokról még külön-külön is beszélt. A háborús jóvátételek fizetésének felfüggesztésénél például már azt is kimondta, hogy „külföldi hitel és kölcsön nélkül ez a nemzet sem pénzügyi, sem gazdasági életét

rekonstruálni nem lesz képes” (*Szózat* 1922c: 2). A kisebbségbe került magyarságról pedig azt is megfogalmazta, hogy „nekünk kötelességünk, jogunk ezt a kérdést nemzetközi fórum elé vinni, mert hiszen a békeszerződés 47. és 54. szakaszában kötelezték magukat az illető államok a kisebbségi szerződés betartására” (*Szózat* 1922c: 3).

Bethlen beszédének végén ismét rámutatott, hogy be kell illeszkednünk az európai politika nagy irányelveibe: „ha helyesen tűzzük ki céljainkat, akkor igenis, Európa térképének újólagos rendezésével Magyarország is meg fogja találni a maga helyét. (Éljenezs.) Ennek előfeltétele azonban, hogy a belpolitikánk ne keresztezze a külpolitikánkat, hogy legyen vége mindenkorra azoknak az ellentéteknek, amelyek magyart a magyartól elválasztják” (*Szózat* 1922c: 3).

A miniszterelnök debreceni beszédében tehát rámutatott, hogy az ellenzéki pártoknak nincs külpolitikai programja. Ő viszont reális külpolitikai programot adott: ez alkalmazkodott a győztesek elvárásaihoz, de kiállt az ország függetlensége és teljes szuverenitása mellett. Visszautasította a kisanant Magyarország ügyeibe való beavatkozását, de azokkal kereskedelmi szerződések megkötését szorgalmazta. Kiállt a kisebbségi magyarság érdekeinek védelmében. Mindezek azt is mutatják, hogy Bethlen genovai konferencián folytatott tárgyalásokból és a szerzett tapasztalatokból reális külpolitikai következtetéseket vont le. E reális külpolitikai helyzetelemzések és célkitűzések már azt is jelezték, hogy Bethlen a magyar külpolitikában is a konszolidációt szorgalmazta. Ezzel is hozzájárult az Egységes Párt 1922-es választási kampányához, és nem utolsó sorban a magyar állam új külpolitikai irányvonalának kialakításához. Mindezzel pedig növelte személyének külpolitikai elfogadottságát.

IRODALOM

- Gulyás, László (2012): A Horthy-korszak külpolitikája. Az első évek 1919-1924. Máriabesnyő: Attraktor.
- Ormos, Mária – Majoros, István (1998): Európa a nemzetközi küzdőtéren. Budapest: Osiris Kiadó.
- Romsics, Ignác (1991): Bethlen István. Politikai életrajz. Budapest: Magyarságkutató Intézet.
- Seres, Attila (2001): Magyar-szovjet titkos tárgyalások Genovában 1922-ben. In: *Fons*, 2001/3., 397–441. p.

FORRÁSOK

- Szózat* (1922a): Gróf Bethlen István ismertette a genovai tárgyalások eredményét. In: *Szózat*, 1922. április. 27., 1–2. p.
- Szózat* (1922b): Gróf Bethlen István Egerben. In: *Szózat*, 1922. május. 3., 1–3 p.
- Szózat* (1922c): Gróf Bethlen István nagy beszédet mondott Debrecenben. In: *Szózat*, 1922. május. 9., 1–3. p.
- Világ (1922): *Világ*, 1922. április. 26., 1. p.

Bethlen's 1922 campaign on foreign policy

József Sipos

István Bethlen's 1922 campaign touched upon major foreign policy issues: the Prime Minister himself attended the Genoa International Conference on 8-21 April 1922. After his return he also included the issue of Hungary's foreign policy situation and opportunities in his election campaign. On April 26 he held a press conference focusing on the Genoa Conference, followed by speeches in Eger and in Hajdú and Bihar counties. In addition to foreign policy issues, the presentation and analysis of these speeches is the goal of the study.